

**Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Adormirii Maicii Domnului.
Sărbătoarea Creștinătății Românești, ziua a treia**

Duh de mângâiere aduc din cer pe pământ. Glasul Meu Mă aduce peste grădină cuvânt, iar trupul Meu cel ieșit din Fecioară stă pe heruvimi, dimpreună cu Fecioara cea mărită de cei din cer și de mulți pe pământ, fiindcă ea M-a adus de la Tatăl, ea M-a purtat în ea după ce Eu M-am înființat în ea, și apoi Eu am ieșit prunc din ea, și apoi am crescut lângă ea, și apoi M-am dus la Tatăl prin moarte și prin înviere și prin înălțarea Mea la Tatăl. O, și apoi a venit și ea la Tatăl și la Mine și la cei din cer, iar azi venim din nou. Amin, amin, amin.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se slăvesc în sărbătoare peste grădina întâlnirii. Mama Mea Fecioara stă de-a dreapta Mea. Coborâm cuvânt în iesle, că s-a gătit cerul pentru această coborâre. Amin. Și am coborât. Amin. Iar aici găsim străjerii la veghe, căci lucrul lor acesta este: să fie străjeri pentru venirea Mea în grădină, pentru venirea Mea din cer pe pământ.

Adună-i, mamă, lângă cuvântul acesta pe cei ce au venit la sărbătoarea ta în grădina întâlnirii Mele cu omul. I-a adus dorul. Vorbește-le de dor. I-a adus cerul. Vorbește-le de cer. I-am chemat Eu. Vorbește-le de Mine, vorbește-le de ei și îi învață, mamă. Amin, amin, amin.

– *Așa lucrez, Fiule scump, precum Tu îmi dai de lucru, ca un Stăpân și Învățător ce ești. Tu Îți cunoști ogorul, și le dai de lucru celor din cer, care vin cu Tine odată cu venirea Ta la lucru pe ogor, pe pământ, Fiule Învățător.*

Eu sunt mama Ta, și de aceea Îți zic Fiu, Doamne. Mi L-a dat Tatăl Savaot pe Fiul Lui ca să-L fac om din mine și de la Duhul Sfânt, iar eu așa am împlinit, și Tu așa ai venit între oameni acum două mii de ani. O, ce puțini Te-au cunoscut atunci! O, ce puțini Te cunosc și azi! O, ce puțini! Iar pământul este plin de oameni, Fiule din cer, dar pe cei ce Te doresc vreau să-i ajut să Te cunoască și să-și înțeleagă dorul, că mulți Te doresc, și n-are cine pe pământ să-i învețe despre dor și despre cer și despre Tine și despre ei. O, n-are cine să-i învețe pe oameni tainele cele de nepătruns, Doamne, Fiule al meu!

Cuvânt dulce, duh de mângâiere aduc pentru cei aduși de dor în grădina întâlnirii. Dar ce este dorul și ce face el? De unde vine el, și unde se duce, și unde duce? El este căutarea cea dinăuntrul omului. El vine de la inimă și se face căutare care tânjește în om. El duce pe om acolo unde omul caută. El se duce și se întoarce, și iar se duce și se întoarce, și se face neliniște în om și trăiește în om pe veci de veci, căci lucrarea lui își are și plata, iar plata ține pe veci de veci. Cel ce nu știe ce face dorul și de unde vine el și unde se duce și unde duce el, o, un așa om nu pătrunde înțelepciunea acestei taine și se lasă dus de poftă, iar pofta nu este dorul, și este dușmanul dorului și al tainei lui, care vine din cer. Alta este taina dorului. Taina dorului este dulce. Ea își are casă în inima lui Dumnezeu. Amin. Când Dumnezeu pune în om darul sufletului, pune și dorul, și crește dorul odată cu creșterea omului, și are suflet, iar sufletul are dorul, căci dorul este lucrarea sufletului.

Voiesc să vă ajut, copilași din grădina Fiului meu, ca să puteți voi ajuta pe cei ce vin în grădina întâlnirii după hrană din cer. Ajutați-i să înțeleagă dorul, că n-are cine să-i învețe această minune a sufletului, taina cea de nepătruns a sufletului din om. Sufletul se face dor în om și își caută casa. Când el se înființează în om, el începe cu plânsul, fiindcă dorul este plânsul, și altceva nu este el. El este plânsul care-și caută casa. Când omul umblă cu acest plâns pe cărări străine de cărarea care duce la casa lui cea din Dumnezeu, omul nu mai știe atunci ce este dorul și ce face el și de unde vine el și unde se duce și unde duce. Iată, nu știe omul ce este acest cuvânt, dor, așa cum nu știe ce este cuvântul dragoste. O, nu știe omul, o, nu știe omul, și

plânge Fiul meu pentru omul străin de casa dorului, de inima lui Dumnezeu, care este casa dorului, casa sufletului omului.

Tu, cel ce vii la acest izvor, tu ești adus de dor, de dorul de izvor, de dorul de Fiul meu. Învăță ce este dorul, ca să ajungă dorul tău la inima Fiului meu, că scris este în Scripturile Fiului meu: «Nu toți cei ce zic: „Doamne, Doamne“, intră la Dumnezeu». O, nu-i de ajuns să zici și să crezi că iubești pe Fiul meu. O, nu-i de ajuns. Dar ce mai trebuie lângă aceasta? Trebuie să te iubească și El pe tine după ce te-a iubit atunci când S-a așezat să te răscumpere din păcatul din care vii și în care ești. Mă doare când te aud că-L iubești pe Fiul meu și că El te iubește. Eu mă bucur atunci când Îl aud pe El spunând că-L iubești și că El te iubește, fiindcă El este Cel ce vede. Iată, nu știi ce este dorul și iubirea și pe Cel ce poate vorbi despre acestea. Cel ce le-a făcut le știe și poate vorbi adevărul despre ele în om.

Omule scump, ai devenit scump la Dumnezeu după ce Fiul meu a plătit așa de mult pentru tine, așa de scump prețul tău. Dorul de om L-a făcut pe Fiul meu să Se sfârșească după om și pentru om. Acesta este dorul, iar casa dorului este inima Fiului meu. Amin. Cel ce are dor de Fiul meu se face casă Lui, se face ca Fiul meu, și acela învață dorul, și apoi îl are ca și Fiul meu, nu ca omul, că omul nu știe ce este dorul, și de aceea zice omul că-L iubește pe Dumnezeu și că îl iubește Dumnezeu pe el. Cel ce iubește și cel ce este iubit, acela nu spune că iubește și că este iubit, fiindcă adevărul acesta este știut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubește și pe cel iubit de El. Cine-L urmează pe Dumnezeu ajunge la casa dorului, ajunge în inima Fiului meu și își odihnește dorul, dar cel neliniștit prin căutare nu știe ce este dorul cel odihnitor, și caută mereu, căci dorul îl roade. Fiul meu Se dă omului după măsura omului, iar măsura aceasta nu și-o poate omul măsura. Omul însă se măsoară mereu și se găsește pe măsura Fiului meu, și apoi zice că iubește pe Dumnezeu și că îl iubește Dumnezeu.

O, nu mai văd pe pământ inimă cuminte înaintea lui Dumnezeu! O, Fiule al meu, mi-e tare dor să vii pe pământ, cu trupul văzut, dar eu îl văd pe om, și nu este cuminte omul, și nu are sfială omul, și nu știe omul să se poarte cerește cu Dumnezeu. Nu omenește, ci cerește trebuie să fie purtarea omului înaintea lui Dumnezeu, dar omul n-a învățat nici până azi apropierea de Dumnezeu, dorul lui după Dumnezeu. Cel curat la inimă și la minte își spune că Dumnezeu e mare, și că el e departe de așteptările lui Dumnezeu de la om. Dar cel ce umblă căutând pe toate cărările, acela nici nu ajunge, și a și ajuns la Dumnezeu, căci așa spune el.

Omule scump, e bine să ajungă Dumnezeu la tine, nu tu la El. Fă-L pe El să ajungă la tine, că El știe să te poarte spre El, și nu știi tu mai bine ca El. El știe să te învețe dorul. El poate vorbi despre tine, nu tu. El poate să spună dacă-L iubești și dacă te iubește; El, și nu tu. Dorul își are de casă inima Fiului meu, omule scump; scump, pentru că Fiul meu a dat plată usturătoare pentru tine ca să te elibereze și ca să te poți întoarce în inima Lui. Și omul e liber și nu se mai întoarce, și nu știe omul ce este dorul ca să meargă spre casa lui, spre Fiul meu Cel plin de dor după om.

Le-am vorbit de dor, Fiule al meu, dar dorul este în cer, nu este pe pământ, căci casa dorului este inima Ta. Le vorbesc și de cer. Cerul i-a chemat la sărbătoarea mea pe cei adunați în grădina întâlnirii Tale cu omul, iar acolo unde Tu chemi pe om, acolo ești Tu, și Tu ești cerul, Fiule, că Tu i-ai chemat, și ei au venit. Le vorbesc de Tine când vorbesc cu ei. Orice vorbire din cer, ești Tu, că Tu ești Cuvântul, și așa Îți este numele, Fiule Cuvântule. Le vorbesc despre ei, și îi învăț taine de nepătruns, căci ființa mea este taină mare în trupul meu. Ființa mea este una cu ființa Ta, căci inima Ta a bătut prima ei bătaie în trupul meu, iar trupul Tău a fost trupul meu până ce Te-am născut, așa cum trupul meu a fost trupul Tău, așa cum a fost cuvântul care a spus: «și vor fi cei doi un singur trup».

Cu mare sfială doream mai înainte de venirea Ta să Te slujesc când vei veni, și să vii să Te slujesc, și la dorul meu ai venit, și eu Te-am slujit. Eu nu am spus că Te iubesc și că Tu mă iubești. Tu nu mi-ai spus că mă iubești și că eu Te iubesc. Noi, Fiule ceresc, n-am vorbit cum

vorbește omul, căci inima cerească nu lucrează ca inima omenească, nu iubește ca omul inima cea cerească în om. Noi, cei din cer, știm să vorbim pe placul inimii Tale, Doamne Fiule, dar cei de pe pământ nu vorbesc ca cei din cer, și aceștia caută cerul și nu ajung, și au și ajuns la Tine, căci așa spun ei. Eu însă voiam să slujesc pentru cer cu umilință. Voiam să Te slujesc, și Te-am slujit cu adevărat, căci am fost copilă pregătită de Dumnezeu pentru această slujire, și am fost vestită de la facerea lumii ca să Te slujesc. Cu mare umilință am împlinit această slujire. Să ia din statura mea creștinul care zice că Te iubește și că-l iubești. Să se uite cum am vorbit eu, cum am lucrat eu și cum am arătat eu ce este dorul și ce face el și de unde vine el și unde se duce și unde duce dorul. Dorul meu Te-a adus pe Tine la mine, nu pe mine la Tine, iar Tu ai venit, și Te-ai adus, și apoi ai venit iar, și m-ai luat ca să fiu cu Tine în cer.

Le-am vorbit de dor, Fiule Doamne, dar dorul este în cer, nu este pe pământ, căci casa dorului este inima Ta. Amin, amin, amin.

– O, cine mai vorbește de dor așa cum vorbești tu, mamă? Așa cum știi tu ce este dorul, cine mai știe, oare? O, cine mai vorbește așa de dulce de casa dorului?

Duh de mângâiere am adus din cer peste grădina întâlnirii la sărbătoarea cea pentru mama Mea. Luați din el și învățați ca cei din cer, și tot așa să și fiți. V-ați adunat în grădină cu dor, cu casa dorului v-ați adunat, iar mama Mea a venit și v-a învățat cu dor, ca să vă învățați cu dorul, cu casa dorului și cu dorul din ea. Pătrundeți cuvântul mamei Mele, că e adâncă taina dorului de Dumnezeu, și trebuie pătrunsă ca s-o puteți lucra. Despre această taină nu trebuie oricum vorbi și simți și lucra, că iată, omul, bietul de el, umblă și caută cerul, și nu ajunge la el și a și ajuns, căci așa spune el. E mare învățătură cuvântul cel de dor al mamei Mele. Ea v-a slujit pe voi cu învățătura aceasta, căci ea este slujitoare. Veniți la izvor și lăsați-Mă să vă slujesc ca să învățați să fiți ca Mine, să învățați de la Mine, nu de la voi, nu de la iubirea voastră, ci de la slujirea Mea pentru voi. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor de la iesle, acesta este lucrul vostru cel întâi: să fiți străjeri pentru venirea Mea din cer pe pământ. Adunați lângă acest cuvânt pe cei veniți la sărbătoare și slujiți-le cu cuvântul acesta, căci v-am tocmnit ca să-Mi slujiți, și v-am numit când v-am pus să-Mi slujiți. Iată, cu dor învăț pe om, căci sunt casa dorului. Acum, mergeți în grădină și slujiți celor veniți la izvor și faceți-i să se așeze ca să înțeleagă. Amin. Apoi, fiilor, vom așeza în carte tot lucrul zilei de azi. Ne vom întoarce în carte după ce vom slobozi pe cei veniți la izvor și vom scutura și vom mătura și vom netezi pentru zile noi de nuntă, ca totul să fie pregătit, și totul să stea înaintea Mea gata pentru venirea Mea. Amin.

Hrana cea pentru ființă să vă fie binecuvântată, fiilor. La fel și lucrarea cea pentru zidirea Mea în voi și în om, și iar ne vom întoarce în carte pentru tot lucrul cel de azi, pentru cartea cea de azi, fiilor. Amin, amin, amin.

Acum, fiilor de la iesle, dacă am slobozit norodul cel venit la sărbătoarea mamei Mele, ne întorcem iar în cartea Mea cu voi, cartea venirii Mele după două mii de ani.

O, aud minți fără de pricepere, inimi răzvrătite împotriva venirii Mele cuvânt pe pământ, împotriva cărții venirii Mele, carte pe care o scriu Eu cu voi, căci venirea Mea este cuvântul, iar numele Meu acesta este: Cuvântul lui Dumnezeu. Dar n-am făcut Eu lumea cu cuvântul? N-am scris Eu Scripturile Mele cu cuvântul? Și dacă Eu sunt Cuvântul, să tac? Să nu mai vorbesc? Să nu mai vin? Aud pe oameni fără de credință și fără de pricepere răzvrătindu-se împotriva cărții Mele din zilele acestea. Ei zic: „*Ce ne trebuie nouă altă Scriptură în afară de cea pe care o avem? Nu mai trebuie adăugată alta*“. Iată, așa zic cei răzvrățiți împotriva venirii Mele la voi, așa zic cei ce zic că stau peste ale Mele. Dar Eu am zis că cei puși de Mine peste ale Mele sunt cei sfinți, nu sunt cei păcătoși. Eu nu Mă bizui pe cei păcătoși pentru cele ce sunt ale Mele, și de aceea am zis pentru cei ce vor cu Mine: fiți credincioși, le-am zis, fiți ochi și urechi pentru cele

din cer, care vin acum peste voi ca să vă înțelească auzul și văzul, căci cei mari de pe pământ vă țin departe de venirea Mea, dar voi veniți, veniți aproape, căci iată-Mă ca să-l învăț pe tot omul taina venirii Mele după două mii de ani.

Le spun și celor ce sunt împotriva cărții Mele de azi, cu care pregătesc omul pentru venirea Mea, și le spun așa: dacă vă este de ajuns Scriptura care este, de ce nu împliniți ce scrie în ea? De ce nu vă uitați ce scrie în ea? În ea scrie despre venirea Mea, despre cuvântul Meu cel de azi, cu care vin în grădina aceasta. Am spus atunci prin Evanghelie: *«Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați, iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va învăța tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci câte va auzi va vorbi, și cele viitoare vesti-vă-va vouă. El Mă va preamări pe Mine, căci din ce este al Meu va lua ca să vă vestească vouă»*. Iată, voi, cei necredincioși cuvântului cărții pe care o aduc Eu în vremea aceasta, nu aveți cuvânt de dezvinovățire pentru necredința voastră, că vă stă înaintea cuvântul Scripturilor Mele de atunci. Amin. Răzvrătirea este arma împotriva adevărului cel curat, ca să-l umbrească, dar el iese la lumină și se așează față în față cu omul cel fără de minte. Amin.

Eu pe voi, copii ai cărții Mele de azi, v-am așezat adevăr al Meu pe pământ și v-am lucrat mereu cu cuvântul și v-am făcut ostași cu armă în mână, cu cuvântul Meu, care biruiește pentru Mine. Iată, scuturăm și măturăm și spălăm și netezim și însorim calea cuvântului Meu peste pământ, căci cei mari care s-au așezat peste ale Mele nu sunt sfinți, și țin pe oameni departe de venirea Mea, departe de iubirea Mea, că Eu pentru aceasta vin cuvânt peste pământ, pentru iubirea Mea cea pentru om. O, de ar înțelege omul că pentru asta vin și tot vin! Nu vin să-i răzvrătesc pe cei ce-i supără venirea Mea, ci vin să-i pregătesc pe cei ce Mă așteaptă să vin să-i izbăvesc și să le dau cer nou și pământ nou, după cum am făcut făgăduința cea prin prooroci. Vin să le slujesc celor ce-Mi slujesc acum, și vin să aduc mâncare pentru sufletul omului, căci sufletul lui este de la Mine.

Am privit de deasupra, fiilor lucrători. Am strâns pe cei din sātuțul acesta pe lângă voi și le-am aruncat mană din cer, ca să se aplece și să mănânce din cer, și M-am uitat la voi cum le deschideți gurița ca să le dați și ca să prindă gust pentru cele ce sunt cu voi din cer. Am pus în voi mila Mea de om și v-am umplut de iubire și de cuvânt, iar Eu am stat în voi și am lucrat ca să înviorăm pe om pentru iubirea cea din cer, căci cele de pe pământ îl despart de Mine pe om, și omul se duce de la Mine. Mi-e tare milă de om, fiilor scumpi. Vin inimi de departe până la izvor și beau din apa cea vie, iar cei ce sunt aproape de izvor stau într-ale lor și nu se curăță prin izvorul acesta care curge la voi din cer. Eu iubesc acest sātuț, că e sātuțul cuvântului Meu, și voiesc pe toți să-i deștept și să-i fac să asculte de la Mine, și să scutur și să mătur și să spăl și să netezesc pe cele rele din ei și să le dau din viața Mea și să-i îndemn pentru cele veșnice. Voi tot așa să voiți, fiilor din grădina Mea, căci cuvântul cu care vin Eu la voi mătură și scutură și spală și netezește, că Eu vreau să spăl pământul cu cuvântul acesta și să-l înnoiesc prin cuvânt, prin focul cuvântului Duhului Sfânt, dacă voiește și omul, iar dacă omul nu voiește așa, voi curăți pământul ca pe Sodoma și Gomora, și apoi îl dau celor ce Mă iubesc și Mă voiesc să vin.

O, copii din grădină, vin îngerii păzitori ai oamenilor de pe tot pământul, vin cete-cete și plâng la Mine și zic că e greu pe pământ, și suspină îngerii oamenilor și sunt biruiți de îngerii diavolului, care înconjoară pe om din tălpi și până în creștet, de nu mai au îngerii cei buni pe unde pătrunde ca să le aducă oamenilor trezirea și puterea cea din cer pentru înviere. Se tânguie îngerașii că e greu pe pământ și în văzduh, și se plâng îngerii păzitori ai oamenilor. Fața duhului rău a făcut scoarță groasă pe pământ, și își zice „împăratul“, iar Eu, Domnul, și cu voi, cei puțini ai Mei, am deschis procesul pentru biruința întunericului din om. Amin.

Vin pe pământ cuvânt și îl strig pe om cu cuvântul și îl chem la izvor ca să bea și ca să se lumineze cu lumina Mea, și ca să vadă apoi întunericul în care stă. Mătur și scutur și spăl și netezesc calea omului spre Mine și calea Mea spre om, ca să se vadă calea, că nu se mai vede calea aceasta, de vreme ce nu vine omul la lumina Duhului Sfânt, la viața lui cea veșnică nu vine

omul. Iar acum, pentru plânsul îngerășilor, Eu, Domnul, le poruncesc lor să lovească pe duhul cel potrivit, chiar dacă lovesc trupul omului, chiar dacă rănesc trupul omului, căci iată, omul nu mai știe de înger și stă nepăsător în gusturile cele fără Dumnezeu. Să măture și să scuture îngerășii, să spele și să netezească și să curățească pe om, că e vremea Scripturii înnoirii lumii și a omului cel nou, cu duh dătător de viață, după chipul și asemănarea Mea, și e vremea pământului curat pentru cei curați de pe el, că scrie în Scripturi de cer nou și de pământ nou, și de cei drepti, care vor fi cu vecia pe pământ și cu slava Mea cea fără de sfârșit cu omul, căci cu mare iubire l-am făcut pe om și cu mare fericire M-am odihnit în el după ce l-am făcut, și apoi, după ce omul s-a smuls din Mine, Eu l-am strigat de pe munte și i-am zis: *«Adu-ți aminte, omule, de odihna Mea și o cinstește pe ea și odihnește-Mă în ea și te odihnește în ea, că e ziua Domnului tău întru tine»*.

Iar acum, la sfârșit, îl strig cu foc pe om și îi zic: omule, o, omule, scoală-te din odihna ta și așează-te în odihna Mea, că M-ai obosit amar, și Mă scutur de oboseală și Mă scol și te întreb de odihna Mea. O, ce ai făcut, omule? O, până când, omule? Răspunde-Mi! Până când? A venit vremea să-Mi dai acest răspuns, căci îngerii plâng amar pentru depărtarea ta de Dumnezeu, iar pământul geme sub greutatea ta, și tu ești mai greu decât pământul, și geme pământul și Mă roagă să-l scutur și să-l mătur și să-l spăl și să-l netezesc pentru vremea cea mare, pentru ziua cea mare a izbăvirii lui și a fiilor lui Dumnezeu, căci pământul a așteptat pe fiii lui Dumnezeu, după cum era scris în Scripturi să fie, și iată, este și s-a adeverit Scriptura fiilor lui Dumnezeu pe pământ între oameni. Iar Eu cu glas de tunet Mă port de la margini la margini și strig în lung și în lat pe omul de pe pământ și îi aduc vestea împărăției cerurilor, care vine din cer pe pământ pentru împlinirea Scripturii de cer nou și de pământ nou pe pământ, și îi aduc omului de veste împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Amin.

O, fii ai oamenilor, auzit-ați voi de Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu? Dar voi, cei care v-ați așezat peste oameni în numele Meu, mai știți voi că ați citit în Scripturi despre taina fiilor lui Dumnezeu, care sunt așteptați de toată făptura cea dintre început și sfârșit? O, în zadar fugiți voi de venirea Mea, că iată împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce am luat dintre oameni și Mi-am făcut fii și i-am pregătit cu cuvântul și i-am făcut sfinți cu viața și cu credința și cu fapta și cu iubirea și i-am numit fiii lui Dumnezeu în mijlocul fiilor oamenilor și le-am dat pe brațe cartea judecății făpturii, căci cu ei o scriu pe pământ, și o așez înaintea oamenilor spre judecată, căci Eu acum două mii de ani spre judecată am venit în lumea aceasta, ca să-i fac să vadă pe cei ce nu văd, și să le arăt întunericul lor la cei care zic că văd. Și tot așa lucrez și azi, și tot așa vin și azi la cei ce văd, ca să-i fac de rușine pe cei ce nu văd, dar se fălesc că văd. Dar cel ce vede, Mă vede și pe Mine, și vede și venirea Mea, căci la acela Eu vin și Îmi fac casă la el și cinez cu el și Mă arăt lui, după cum Eu am făgăduit prin Scripturile Mele cele de acum două mii de ani. Și iată, vin cu cuvântul și cu focul, ca să curățesc cu ele, iar tu, omule, vei alege. Eu voiesc să-ți fac bine cu cuvântul prin credința ta în venirea Mea cuvânt pe pământ, pentru pregătirea ta cea pentru venirea Mea, pentru hăinuța ta cea de la Mine, omule, iar dacă tu voiești să nu-ți fac Eu bine cu cuvântul Meu care vine spre tine din Mine, atunci tu vei iubi focul în care stai, și el se va aprinde peste tine și te va zdrobi, că e vremea judecății făpturii. Amin.

Plâng îngerășii la Mine de mila omului, că a venit vremea judecății și plâng îngerășii de vremea aceasta, și omul nu plânge. O, cum să-l fac Eu pe om să plângă mai înainte de ziua Mea cea mare? Iată, omul nu mai știe de îngerășul Meu, iar îngerii cei răi, care au căzut din cer, se luptă de atunci, de la căderea lor, și până azi, ca să-l împiedice pe om să se întoarcă în rai și în viața lui cea veșnică, acolo unde nu este durere, ci este mângâiere fără de sfârșit pentru om și pentru Mine cu omul, căci Eu fără om sunt numai în suspin și n-am casă fără om, căci casa Mea este omul, iar casa omului este raiul Meu pe care l-am făcut pentru om și pentru Mine cu omul în care Eu Mă odihnesc cu odihna Mea.

O, omule, ia-ți solzii de pe ochi și vezi venirea Mea, și ia-ți solzii de pe urechi și auzi strigarea Mea cu care ies înaintea ta cu fiii Tatălui Meu, cu fiii cuvântului Meu, cu fiii lui Dumnezeu, omule pribeag. Mă port după tine cu ei, ca să Mă iei de la ei, că Eu Mă dau lor pentru tine, iar tu să Mă iei de la ei, că Eu vin cu cuvântul și cu focul, și tu vei alege ce vei lua. Ia cuvântul, și te gătește prin învățătura cuvântului Meu. Nu lua focul, căci focul va fi pentru toți cei păcătoși care nu vor lăsa păcatul cel sortit pentru foc. Ia, omule, din cer, că vin cu raiul pe pământ, și am și venit, și am și așezat pe pământ legea raiului cu fiii lui Dumnezeu. Iar dacă Mă vei auzi, fii atent apoi, că în rai nu se face păcat. În rai se mănâncă mâncare de rai, așa cum l-am învățat Eu în rai pe omul cel întâi zidit. Eu când l-am așezat pe om în rai, nimic nu i-am spus decât ce să mănânce și ce să nu mănânce ca să fie viu și ca să nu moară. Să știi tu, omule, că toate cele din cer sunt sau cad din om prin mâncare, căci trupul omului este templu ori pentru Dumnezeu, ori pentru diavolul. Să știi tu, omule, că viața moare în om prin mâncare, iar viața este sfințenia care trăiește în veci. Să știi tu, omule, că păcatul se trezește în om prin mâncare, căci omul este trup, nu este duh. O, dacă omul ar fi voit să mănânce ce i-am spus Eu la început să mănânce, omul n-ar fi păcătuit, omul n-ar fi murit prin mâncare și prin neascultare de legea raiului, dar acum am adus pe pământ legea raiului, și vin mereu cu ea ca s-o desăvârșesc, și vreau să nu mai fie omul carne și sânge, căci acestea nu moștenesc nestrăciunea, nu moștenesc raiul și sfințenia raiului. Când Adam s-a făcut carne și sânge prin poftă, atunci a pierdut nestrăciunea, căci Eu i-am zis: *«Dacă vei mânca din ce nu este de mâncat, vei muri negreșit, vei pierde nestrăciunea trupului tău și îți vei pierde trupul»*. Iată, omule scump, pentru ce-ți pierd trupul și se duce în pământ. Trupul care mănâncă altceva decât i-am spus Eu omului întâi zidit să mănânce, se pierde și nu mai este, dar sufletul trupului strigă la Mine, strigă din pământ la Mine sângele omului, și omul nu se înpăimântă că Eu îi cer sângele din mâna lui, îi cer viața, îi cer cont pentru viața lui, și nu poate omul fugi de acest răspuns, și va intra la suferință omul. Chiar și trupurile din pământ, care așteaptă învierea lor, vor învia, unele spre viață veșnică, fiindcă au iubit-o și au lucrat-o așteptând, iar altele spre osândă veșnică, fiindcă au lucrat-o pe ea în viața trupului.

O, nu te mai piti, omule, că Eu sunt în toate câte le-am făcut, și nu poți să te ascunzi decât în Mine ca să te izbăvesc de păcat și de pierzare, dacă vrei. Am venit să pun peste tine legea raiului, și Mă uit ce faci tu, și îți spun cu cuvântul să nu mai faci ce faci tu, că tu îl faci pe om ca tine, nu ca Mine, din tine, nu din Mine, de la tine, nu de la Mine. De la poftă îl faci pe omul care este azi. Eu altfel i-am spus omului să se facă. I-am spus cu cuvântul Meu să se facă, și i-am spus: *«Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul»*. Eu cu cuvântul am spus, și din acest cuvânt trebuia să se facă omul, nu din păcatul omului căzut, căci păcatul omoară trupul omului, și intră omul în pământ de șapte mii de ani, iar Eu spre judecată am venit în lume, ca să-i arăt omului cum trebuia să împlinească el cuvântul Meu care i-a spus omului: *«Creșteți și vă înmulțiți»*. Eu am arătat nașterea Mea din Fecioară, și atunci am judecat omul și am pus degetul pe păcatul lui și l-am osândit, dar omul nu s-a despărțit de păcat, și nu s-a întors în rai decât o mică rămășiță care a crezut prin harul Meu cel de la venirea Mea. Acum, din nou vin să-i spun omului de cer și de rai și de viață fără de păcat, și să-i dau omului viața înapoi.

Îți spun, omule scump, nu mai fă păcat, nu mai fi neputincios în fața păcatului. Ia din Duhul Meu, ia din puterea Mea, ia de la fiii lui Dumnezeu, că i-am pus între Mine și tine. Ia și vino în viața cea de rai, că pe pământ nimic, nimic nu va mai rămâne decât raiul, omule. Îți spun așa cum i-am spus lui Adam: mănâncă din rai, dar nu mânca de pe pământ, și mănâncă cu ascultare de pe pământ. Mănâncă ce ți-am spus Eu, și să începi cu moartea păcatului din tine. O, nu mai bea nimic decât ce ți-am făcut Eu pentru ca să bei, că Eu din pământ nu izvorăsc ce bei tu. Eu i-am dat lui Israel apă ca să bea. O, nu mai fuma, că aceasta este iadul și chinurile iadului pe pământ cu oamenii. O, nu te mai desfrâna, ci curățește-te de pofta trupului care se face iad și foc de iad în trupul omului. O, nu mai mânca, omule, carne! O, nu mai mânca! Ajunge, omule! Te-ai făcut

mormântul atâtor vietăți cu suflet viu în ele. Ajunge! Ajunge, omule! În țara Mea de nuntă nu vei mai fi dacă nu ascuți această poruncă, fiindcă în România nu se va mai face ucidere, că Eu am spus: *«Omule, să nu ucizi»*, și am spus: *«Omule, să nu fii desfrânat»*, și am spus: *«Să iubești pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul și din toată dragostea ta, omule»*. Și dacă nici azi nu auzi ce ți-am spus Eu, și dacă vei tot lua de la om și nu de la Mine spre viața ta, în curând Mă vei vedea și Mă vei auzi când voi spune celor răi: *«Mergeți, voi, cei blestemați, în focul cel nestins din voi, la plata cea după fapte, unde este plânsul și scrâșnirea dinților, că voi n-ați auzit pe Dumnezeu și n-ați voit viața și ați trăit morți față de Mine»*.

Iată vremea judecății, și Eu îl strig pe om de la moarte la viață și ies în calea omului cu voi, copii ai cuvântului Meu, că voi sunteți fiii Tatălui Meu, fiii lui Dumnezeu, prin care Eu izbăvesc făptura, căci ea așteaptă suspinând izbăvirea ei, și îi spun omului să vină și să fie izbăvit. Să vină dacă voiește, că iată, glasul Meu trece prin om și îi spune omului: ia, omule, și mănâncă ce ți-am spus Eu la început să mănânci ca să nu mori, căci viața moare în om prin mâncare, și păcatul se săvârșește în om prin mâncare, căci omul este trup, și nu duh. Nimic să nu mai mănânci, nimic să nu mai bei decât așa cum te-am învățat la început. Amin. Atunci păcatul și pofta lui nu vor mai învia în tine, iar raiul și îngerii lui te vor sluji ca pe cel născut din Dumnezeu, omule. O, așează-te să lucrezi ca în rai și mergi spre întoarcere, că drumul e scurt, nu e lung, iar în rai nu se însoară și nu se mărită nimeni, și sunt toți ca îngerii. Amin. Și nu mai e ca în lume, și pe pământ va fi raiul, căci este făgăduit să fie și să dea rod, iar rodul este pomul vieții, din care vor mânca sfinții, și frunzele lui vor fi spre tămăduirea neamurilor, precum este scris. Amin.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și sunt întru venirea Mea pe pământ, și vin de la Tatăl. Amin. Și am pe România de la Tatăl, țară a venirii Mele, și am luat din ea fii, și îi numesc fiii lui Dumnezeu cei așteptați de toată făptura, și sfinții și îngerii zic: „*Vino, Doamne!*“, căci Duhul zice: „*Vino!*“, iar mireasa zice ca duhul sfinților și al îngerilor: „*Vino, Doamne!*“.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt zice: vino, omule, la Mine, vino, că iată, Eu vin ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Vin cu zile de nuntă pe pământ, vin și mereu vin. Vino, omule, și tu, că Eu împart din viața Mea celor ce iau din ea spre viața cea veșnică ce va să vină pe pământ curând, curând. Și iată, vine, și a venit, și vine, ca să ia moartea de pe pământ și s-o arunce în focul cel nestins, unde arde foc și pucioasă.

Iată vremea judecății, iar Eu îl strig pe om de la moarte la viață, de la iad la rai, la ziua nunții cea veșnică, cu mireasa Mea cea din români, că întru ea Eu binevoiesc. Amin, amin, amin.

15/28-08-2000